

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (sjunde avdelningen)

den 14 mars 2019(*)

”Begäran om förhandsavgörande – Social trygghet – Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om fri rörlighet för personer – Förordning (EG) nr 883/2004 – Artikel 3 – Materiellt tillämpningsområde – Avgifter som tas ut på inkomst av kapital för en fransk medborgare som omfattas av systemet för social trygghet i Schweiz – Avgifter som används för finansiering av två förmåner som administreras av Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (nationella solidaritetskassan för självständighet) i Frankrike – Direkt och tillräckligt relevant samband med vissa grenar av den sociala tryggheten – Begreppet social trygghetsförmån – Individuell bedömning av sökandens personliga behov – Sökandens tillgångar beaktas vid beräkningen av förmånsbeloppet”

I mål C-372/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour administrative d'appel de Nancy (Frankrike) genom beslut av den 31 maj 2018, som inkom till domstolen den 7 juni 2018, i målet

Ministre de l'Action et des Comptes publics

mot

Herr och fru Raymond Dreyer,

meddelar

DOMSTOLEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz samt domarna E. Levits och C. Vajda (referent),

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Makarna Dreyer, genom J. Schaeffer, avocat,
- Frankrikes regering, genom D. Colas och R. Coesme, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom D. Martin och M. Van Hoof, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1, och rättelse i EUT L 200, 2004, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan ministre de l'Action et des Comptes publics (ministern för offentlig förvaltning och offentliga räkenskaper, Frankrike) och makarna Dreyer, som har skatterättslig hemvist i Frankrike och omfattas av systemet för social trygghet i Schweiz. Målet rör betalningen av avgifter som dessa personer var skyldiga att betala under år 2015 på inkomst av kapital.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Avtalet om fri rörlighet för personer

3 Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, undertecknade den 21 juni 1999 sju avtal, däribland avtalet om fri rörlighet för personer (EGT L 114, 2002, s. 6) (nedan kallat avtalet om fri rörlighet för personer). De sju avtalen godkändes i gemenskapens namn genom rådets och, i fråga om avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete, kommissionens beslut 2002/309/EG, Euratom av den 4 april 2002 om ingående av sju avtal med Schweiziska edsförbundet (EGT L 114, 2002, s. 1). Avtalen trädde i kraft den 1 juni 2002.

4 Enligt ingressen till avtalet om fri rörlighet för personer är de avtalsslutande parterna "beslutna att sinsemellan förverkliga fri rörlighet för personer på grundval av de bestämmelser som är tillämpliga i Europeiska gemenskapen".

5 I artikel 8 i det avtalet, vilken har rubriken "Samordning av systemen för social trygghet", föreskrivs följande:

"De avtalsslutande parterna skall, i enlighet med bilaga II, fastställa bestämmelser för samordning av systemen för social trygghet, för att säkerställa särskilt

- a) likabehandling,
- b) fastställande av tillämplig lagstiftning,
- c) sammanläggning av samtliga perioder som i de olika nationella lagstiftningarna beaktas för förvärv och bibehållande av rätten till förmåner samt för beräkning av dessa förmåners storlek,
- d) utbetalning av förmåner till personer som är bosatta på de avtalsslutande parternas territorium, och
- e) ömsesidigt administrativt bistånd och samarbete mellan myndigheter och institutioner."

6 Bilaga II till detta avtal, i dess lydelse enligt beslut nr 1/2012 av gemensamma kommittén som inrättats genom samma avtal, av den 31 mars 2012 (EUT L 103, 2012, s. 51), inbegriper artikel 1, som har följande lydelse:

"1. De avtalsslutande parterna är överens om att på området samordning av de sociala trygghetssystemen sinsemellan tillämpa de unionsrättsakter som det hänvisas till, och så som dessa har ändrats, i avsnitt A i denna bilaga eller därmed likvärdiga regler.

2. När begreppet 'medlemsstat(er)' förekommer i de rättsakter som det hänvisas till i avsnitt A i denna bilaga avses utöver de stater som omfattas av Europeiska unionens relevanta rättsakter även Schweiz."

7 I avsnitt A i denna bilaga hänvisas bland annat till förordning nr 883/2004.

Förordning nr 883/2004

8 I artikel 3.1 och 3.3 i förordning nr 883/2004 anges följande:

"1. Denna förordning skall tillämpas på all lagstiftning om de grenar av den sociala tryggheten som rör

- a) förmåner vid sjukdom,
- b) förmåner vid moderskap och likvärdiga förmåner vid faderskap,
- c) förmåner vid invaliditet,
- d) förmåner vid ålderdom,
- e) förmåner till efterlevande,
- f) förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdom,
- g) dödsfallsersättningar,
- h) förmåner vid arbetslöshet,
- i) förmåner vid förtida pensionering,
- j) familjeförmåner.

...

3. Denna förordning skall också tillämpas på de särskilda icke-avgiftsfinansierade kontantförmåner som omfattas av artikel 70."

9 I artikel 11.1 i denna förordning föreskrivs följande:

"De personer som denna förordning tillämpas på skall omfattas av endast en medlemsstats lagstiftning. Denna lagstiftning skall fastställas i enlighet med denna avdelning."

Fransk rätt

10 I artikel 1600-0 F bis i code général des impôts (Allmän lag om skatter och avgifter), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, föreskrivs följande:

"I. – Den sociala avgiften på inkomst av kapital ska fastställas enligt bestämmelserna i artikel L. 245-14 i code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet).

...

11 I artikel L. 245-16 i code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, föreskrivs följande:

"I. – Procentsatsen på de sociala avgifter som anges i artiklarna L. 245–14 och L. 245–15 är 4,5 %.

II. – Intäkterna från de avgifter som nämns i I fördelas enligt följande:

– en del som motsvarar en procentsats på 1,15 % ska hänföra sig till Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (nationella solidaritetskassan för självständighet).

...

12 I artikel L. 14-10-1 i code de l'action sociale et des familles (lagen om sociala åtgärder och familjer) anges följande:

"I. Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (nationella solidaritetskassan för självständighet) har som uppdrag att:

1° Bidra till finansiering av att förebygga samt medfölja en förlust av självständighet hos äldre personer och personer med funktionsnedsättning, som bor hemma eller på särskilt boende, samt av att stödja anhöriga stödpersoner. Bidragen till finansiering ska iaktta principen om likabehandling av berörda personer inom hela landet.

...

10° Bidra till att finansiera investeringar i efterlevnaden av tekniska standarder och säkerhetsstandarder, modernisering av anläggningar och inrättandet av nya platser i socialtjänstinrättningar och socialmedicinska inrättningar.

...

13 Artikel L. 14-10-4 i denna lag har följande lydelse:

"Intäkterna som avser Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (nationella solidaritetskassan för självständighet) utgörs av

...

2° En tilläggsavgift till den sociala avgift som avses i artikel L. 245–14 i code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet) och en tilläggsavgift till den sociala avgift som avses i artikel L. 245–15 i samma lag. Dessa tilläggsavgifter beräknas, kontrolleras, läggs på och tas ut på samma villkor och med samma sanktionsåtgärder som dem som tillämpas på dessa sociala avgifter. Procentsatsen för tilläggsavgifterna är 0,3 %.

...

14 I artikel L. 232-1 i denna lag föreskrivs följande:

"Varje äldre person som är bosatt i Frankrike och som inte kan ta hand om sig själv på grund av avsaknad av eller förlust av en funktion som har samband med en persons fysiska eller psykiska tillstånd har rätt till ett bistånd för omsorg i hemmet vilket är anpassat till personens behov.

Detta bistånd, som ska definieras på samma villkor inom hela landet, avser personer som oaktat den vård de kan antas erhålla, har behov av hjälp med grundläggande vardagssysslor eller vars tillstånd kräver regelbunden tillsyn."

15 I artikel L. 232-2 i samma lag föreskrivs följande:

"Det personanpassade biståndet för omsorg i hemmet, som är en naturaförmån, beviljas efter en ansökan, inom ramen för taxor som fastställs i lag, varje person som kan intyga ett stadigvarande boende och som uppfyller villkoren angående ålder och förlust av självständighet, och bedöms med hjälp av en nationell mall som också stadgas i lag."

16 Artikel L. 232-4 i code de l'action sociale et des familles (lagen om sociala åtgärder och familjer) har följande lydelse:

"Det personanpassade bidraget för omsorg i hemmet ska motsvara den delen av stödplanen som förmånstagaren använder, med avdrag för ett bidrag till kostnaderna för denna.

Detta bidrag beräknas och uppdateras den 1 januari varje år med hänsyn till tillgängliga tillgångar som fastställts enligt de villkor som anges i artiklarna L. 132-1 och L. 132-2 och beloppet för stödplanen, enligt en nationell skala som omvärderas den 1 januari varje år med tillämpning av artikel L 232-3-1.

..."

17 Artikel L. 245-1 i denna lag har följande lydelse:

"Varje person med funktionsnedsättning som är stadigvarande bosatt på franska fastlandet i de områden som nämns i artikel L. 751-1 i Code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet) eller i Saint-Pierre-et-Miquelon vars ålder understiger en i dekretet bestämd gräns och vars funktionsnedsättning omfattas av dekretets villkor, vilka särskilt beaktar typen och omfattningen av behovet av ersättning med hänsyn till personens livssituation, har rätt till en ersättning för funktionshinder som är av typen naturaförmån och som, enligt förmånstagarens val, kan utbetalas i antingen natura eller kontant.

När personen uppfyller de villkor avseende ålder som ger rätt till den ersättning som föreskrivs i artikel L. 541-1 i Code de la sécurité sociale (socialförsäkringslagen) betalas ersättning ut enligt de villkor som föreskrivs i del III i denna artikel.

När den som erhåller ersättning har rätt till en annan förmån av samma slag enligt ett system för social trygghet ska ersättningen räknas av mot den förmånen enligt villkor som fastställs genom dekret.

..."

18 I artikel L. 245-6 i nämnda lag föreskrivs följande:

"Ersättningen för funktionshinder beviljas på grundval av taxor och schablonbelopp som är fastställda utifrån kostnadens art. Ersättningen kan högst uppgå till kostnaden för åtgärderna, vilka kan variera beroende på förmånstagarens tillgångar. Maximibeloppen, taxorna och kostnaden för

åtgärderna fastställs genom tillämpningsföreskrifter av ministern med ansvar för frågor om fysiska funktionsnedsättningar. Hur förmånen tilldelas och varaktigheten av densamma fastställs i dekret.

Följande återgivna tillgångar ska inte beaktas vid fastställandet av det högsta beloppet som nämnts i föregående mening.

- Inkomst av yrkesverksamhet.
- Tillfälliga ersättningar, livräntor för skador till följd av arbetsplatsolyckor för arbetstagare eller deras medförsäkrade som nämns i 8° i artikel 81 i code général des impôts (Allmän lag om skatter och avgifter),
- Ersättningar som anges i lag.
- Förvärvsinkomster från make eller maka, sambo, den person med vilken personen i fråga ingått ett avtal om registrerat partnerskap, anhörigvårdare som bor i den berörda personens hushåll och svarar för den faktiska vårdnaden av den berörda personen eller hans eller hennes föräldrar när den berörda personen är bosatt hos dem.
- Livräntor som anges i 2° I i artikel 199 septies i code général des impôts (Allmän lag om skatter och avgifter), när de erhållits av av den funktionshindrade personen själv eller för vederbörandes räkning av vederbörandes föräldrar eller ett rättsligt ombud, mor- eller farförälder, syskon eller barn.
- Vissa sociala förmåner för särskilda i lag angivna ändamål."

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

19 Makarna Dreyer är franska medborgare och är bosatta och har skatterättslig hemvist i Frankrike. Raymond Dreyer, som i dag är pensionerad, arbetade under hela sitt yrkesliv i Schweiz och han och hans maka omfattas av systemet för social trygghet i Schweiz.

20 Genom omprövningsbeslut av den 31 oktober 2016, vilket fastställdes genom beslut av den 6 december 2016, beslutade den franska skattemyndigheten att makarna Dreyer för kapitalinkomster de haft i Frankrike under år 2015 i form av inkomst av värdepapper skulle betala en allmän social avgift, en amorteringsavgift för sociala avgifter, en social avgift, en tilläggsavgift och ett solidaritetstillägg (nedan kallade de aktuella pålagorna). Dessa pålagor bidrar till att finansiera tre franska organ, nämligen Fonds de solidarité vieillesse (solidaritetsfonden för ålderdom) (nedan kallad FSV), Caisse d'amortissement de la dette sociale (kassan för sociala avgifter) (nedan kallad CADES) och Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (nationella solidaritetskassan för självständighet) (nedan kallad CNSA).

21 Makarna Dreyer ansåg att de förmåner som administrerades av FSV, CADES och CNSA och finansierades genom de aktuella pålagorna utgjorde sociala trygghetsförmåner, och överklagade därför till tribunal administratif de Strasbourg (Förvaltningsdomstolen i Strasbourg, Frankrike) och gjorde gällande att de inte var skyldiga att betala dessa avgifter, eftersom de redan omfattades av systemet för social trygghet i Schweiz, och att de, enligt principen om att endast en medlemsstats lagstiftning om social trygghet ska vara tillämplig, vilken följer av förordning nr 883/2004, inte behövde bidra till finansieringen av systemet för social trygghet i Frankrike. Genom dom av den 11 juli 2017 biföll tribunal administratif de Strasbourg (Förvaltningsdomstolen i Strasbourg) makarna Dreyers överklagande och fastställde att makarna Dreyer inte var skyldiga att betala de aktuella pålagorna.

22 Ministre de l'Action et des Comptes publics (ministern för offentlig förvaltning och offentliga

räkenskaper, Frankrike) överklagade denna dom till den hänskjutande domstolen, cour administrative d'appel de Nancy (Förvaltningsdomstolen i andra instans i Nancy, Frankrike).

23 Sistnämnda domstol fastställde för det första den slutsats som dragits av tribunal administratif de Strasbourg (förvaltningsdomstolen i Strasbourg), att makarna Dreyer inte var skyldiga att betala de aktuella pålagorna i den mån de avsåg FSV och CADES, det vill säga den allmänna sociala avgiften, amorteringsavgiften för sociala avgifter, solidaritetsavgiften och en del av den sociala avgiften. Enligt den hänskjutande domstolen har denna del av de aktuella pålagorna ett direkt och tillräckligt relevant samband med vissa grenar av den sociala tryggheten och omfattas således av principen om att endast en medlemsstats lagstiftning om social trygghet ska vara tillämplig, vilken princip föreskrivs i artikel 11.1 i förordning nr 883/2004. Eftersom makarna Dreyer omfattades av systemet för social trygghet i Schweiz kan de således inte omfattas av sociala avgifter i Frankrike som syftar till att finansiera systemet för social trygghet i Frankrike, enligt rättspraxis från domen av den 26 februari 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

24 Den hänskjutande domstolen hyser emellertid tvivel avseende frågan huruvida även den del av de aktuella pålagorna som används för finansiering av CNSA, nämligen en del av den sociala avgiften och tilläggsavgiften, kan anses finansiera social trygghet i den mening som avses i förordning nr 883/2004, och huruvida den har ett direkt och tillräckligt relevant samband med vissa grenar av den sociala tryggheten.

25 Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang, med hänvisning till punkt 37 i domen av den 21 februari 2006, Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125), påpekat att det följer av domstolens fasta praxis att en förmån kan anses vara en social trygghetsförmån om den beviljas förmånstagaren utan någon individuell bedömning av dennes personliga behov på grundval av en situation som definieras i lag och den hänför sig till någon av de risker som uttryckligen anges i artikel 3.1 i förordning nr 883/2004.

26 Vad gäller de två förmåner från CNSA som finansieras genom en del av de aktuella pålagorna, nämligen allocation personnalisée d'autonomie (det personanpassade bidraget för omsorg i hemmet) (nedan kallat APA) och prestation compensatoire du handicap (ersättningen för funktionshinder) (nedan kallad PCH) anser den hänskjutande domstolen att det andra villkoret som nämns i punkt 25 ovan är uppfyllt. Däremot undrar den hänskjutande domstolen om det första villkoret kan anses vara helt uppfyllt. Samtidigt som den hänskjutande domstolen konstaterar att APA och PCH beviljas utan någon individuell och skönsmässig bedömning av den sökandes personliga behov på grundval av en situation som definieras i lag, påpekar den hänskjutande domstolen nämligen, i linje med det argument som ministre de l'Action et des Comptes publics anfört, att det skulle kunna anses att APA och PCH inte beviljas utan någon individuell bedömning av förmånstagarnas personliga behov, på grund av att beloppet för dessa ersättningar beror på hur stora tillgångar förmånstagarna har eller varierar beroende på dessa tillgångar.

27 Mot denna bakgrund beslutade den hänskjutande domstolen att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

"Har de uttagna avgifterna som används för finansiering av [CNSA] och som bidrar till att finansiera [APA och PCH] ett direkt och tillräckligt relevant samband med någon eller några av de grenar av den sociala tryggheten som räknas upp i artikel 3 i förordning [nr 883/2004] och omfattas avgifterna därmed av denna förordnings tillämpningsområde enbart på den grunden att dessa förmåner avser en av de risker som räknas upp i den nämnda artikel 3 och att de beviljas utan skönsmässig bedömning på grundval av en situation som definieras i lag?"

Tolkningsfrågan

28 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 3 i förordning nr 883/2004 ska tolkas så, att sådana förmåner som APA och PCH, vad gäller deras kvalificering som "sociala trygghetsförmåner" i den mening som avses i denna bestämmelse, kan anses beviljas utan någon individuell bedömning av förmånstagarens personliga behov, trots att beräkningen av beloppen för dessa förmåner beror på sökandens tillgångar eller varierar beroende på dessa tillgångar.

29 Enligt artikel 8 i avtalet om fri rörlighet för personer ska de avtalsslutande parterna, i enlighet med bilaga II i det avtalet, fastställa bestämmelser för samordning av systemen för social trygghet, för att, i synnerhet, säkerställa fastställande av tillämplig lagstiftning och utbetalning av förmåner till personer som är bosatta på de avtalsslutande parternas territorium. I punkt 1 i avsnitt A i bilaga II till detta avtal föreskrivs emellertid att de avtalsslutande parterna sinsemellan ska tillämpa förordning nr 883/2004. I artikel 1.2 i bilaga II till detta avtal anges att "[n]är begreppet 'medlemsstat(er)' förekommer i de rättsakter som det hänvisas till i avsnitt A i denna bilaga avses utöver de stater som omfattas av Europeiska unionens relevanta rättsakter även Schweiz". Med andra ord avser bestämmelserna i den förordningen även Schweiziska edsförbundet (dom av den 21 mars 2018, Klein Schiphorst, C-7551/16, EU:C:2018:200, punkt 28).

30 Under dessa omständigheter omfattas makarna i det nationella målet, vilka är medborgare i en medlemsstat och omfattas av systemet för social trygghet i Schweiz, av tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 (se, analogt, dom av den 21 mars 2018, Klein Schiphorst, C-7551/16, EU:C:2018:200, punkt 29).

31 Domstolen erinrar, vad gäller saken i den fråga som ställts, om att distinktionen mellan de förmåner som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 och de förmåner som faller utanför detta område huvudsakligen grundas på varje förmåns grundläggande kännetecken, bland annat dess syfte och villkor för beviljande, och inte på om en förmån kvalificeras som en social trygghetsförmån eller inte i nationell lagstiftning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 mars 1998, Molenaar, C-160/96, EU:C:1998:84, punkt 19, dom av den 16 september 2015, kommissionen/Slovakien, C-433/13, EU:C:2015:602, punkt 70, och dom av den 25 juli 2018, A (stöd för en person med funktionsnedsättning), C-679/16, EU:C:2018:601, punkt 31).

32 Det följer således av domstolens fasta praxis att en förmån anses vara en social trygghetsförmån dels om den beviljas förmånstagaren utan någon individuell och skönsässig bedömning av personliga behov, på grundval av en situation som definieras i lag, dels om den hänför sig till någon av de risker som uttryckligen anges i artikel 3.1 i förordning nr 883/2004 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 mars 1985, Hoeckx, 249/83, EU:C:1985:139, punkterna 12–14, dom av den 16 september 2015, kommissionen/Slovakien, C-433/13, EU:C:2015:602, punkt 71, och dom av den 25 juli 2018, A (stöd för en person med funktionsnedsättning), C-679/16, EU:C:2018:601, punkt 32).

33 Vad gäller det första av de båda villkor som nämns i punkten ovan är detta villkor uppfyllt när en förmån beviljas mot bakgrund av objektiva kriterier som, så snart de är uppfyllda, ger rätt till förmånen utan att den behöriga myndigheten kan beakta andra personliga omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punkt 17, dom av den 16 september 2015, kommissionen/Slovakien, C-433/13, EU:C:2015:602, punkt 73, och dom av den 25 juli 2018, A (stöd för en person med funktionsnedsättning), C-679/16, EU:C:2018:601, punkt 34).

34 Domstolen har härvidlag redan slagit fast, vad gäller förmåner som beviljas eller avslås eller

för vilka beloppen beräknas med beaktande av förmånstagarens inkomster, att beviljandet av sådana förmåner inte är beroende av en individuell bedömning av sökandens personliga behov om det rör sig om ett objektivt, i lag definierat kriterium som ger rätt till detta tillägg utan att den behöriga myndigheten kan beakta andra personliga omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 augusti 1993, Acciardi, C?66/92, EU:C:1993:341, punkt 15, dom av den 18 juli 2006, De Cuyper, C?406/04, EU:C:2006:491, punkt 23, och dom av den 16 september 2015, kommissionen/Slovakien, C?361/13, EU:C:2015:601, punkt 52).

35 Domstolen har även angett i punkt 38 i domen av den 25 juli 2018, A (stöd för en person med funktionsnedsättning) (C?679/16, EU:C:2018:601), att för att det ska kunna anses att det första villkoret som nämns i punkt 32 ovan inte är uppfyllt ska den skönmässiga arten av den bedömning som görs av den behöriga myndigheten, av förmånstagarens personliga behov av en förmån först och främst hänföra sig till rätten till förmånen. Dessa överväganden gäller i tillämpliga delar även avseende den individuella arten av bedömningen, av den behöriga myndigheten, av förmånstagarens personliga behov av en förmån.

36 När det gäller de förmåner som är aktuella i det nationella målet framgår det av de handlingar som ingetts till domstolen att alla personer över 60 år som mot bakgrund av kriterier som fastställs på förhand anses ha förlorat sin självständighet och som är stadigvarande bosatta i Frankrike har rätt till APA. Vad gäller PCH har varje person med funktionshinder under 60 år som är stadigvarande bosatt i Frankrike och vars funktionsnedsättning uppfyller vissa på förhand fastställda villkor rätt till denna ersättning. Det är utrett att tillgången till dessa båda förmåner är oberoende av sökandens tillgångar. Även om dessa tillgångar beaktas för att fastställa det belopp som faktiskt ska betalas ut till förmånstagaren, följer det av artiklarna L. 232-4 och L. 245-6 i code de l'action sociale (lagen om sociala åtgärder och familjer) att detta belopp i princip beräknas enligt objektiva kriterier som är tillämpliga utan åtskillnad på samtliga förmånstagare beroende på storleken på deras tillgångar.

37 Det följer således av dessa bestämmelser i lagen om sociala åtgärder och familjer att beaktandet av dessa tillgångar hos sökanden inte avser rätten till APA och PCH, utan på vilket sätt förmånerna beräknas. Förmånerna ska beviljas när sökanden uppfyller de villkor som ger rätt till dessa förmåner, oavsett hur stora tillgångar vederbörande har.

38 Det följer av ovanstående överväganden att beaktandet av förmånstagarens tillgångar, vilket sker enbart för beräkningen av det faktiska beloppet för APA och PCH, på grundval av objektiva kriterier som definieras i lag, inte innebär att den behöriga myndigheten gör en individuell prövning av denna förmånstagares personliga behov.

39 Tvärtemot vad den franska regeringen har anfört i sina skriftliga yttranden innebär inte heller behovet av att, i syfte att bevilja APA och PCH, utvärdera graden av förlust av självständighet eller funktionsnedsättning hos förmånstagaren en individuell bedömning av denna sökandes personliga behov. Såsom framgår av de handlingar som inkommit till domstolen görs bedömningen av "förlust av självständighet" (för APA) och "funktionsnedsättning" (för PCH) av en läkare eller en behörig person från en arbetsgrupp inom vård och socialtjänst eller av en tvärvetenskaplig arbetsgrupp med beaktande av mallar, listor och på förhand definierade riktmärken, det vill säga, enligt den rättspraxis som anges i punkt 34 ovan, på grundval av objektiva kriterier som definieras i lag som, när de är uppfyllda, ger rätt till förmånen i fråga. Under dessa omständigheter kan det inte göras gällande att beviljandet av APA och PCH beror på en individuell bedömning av sökandens personliga behov i den mening som avses i den rättspraxis som anges i punkt 32 ovan.

40 Tvärtemot vad den franska regeringen gjort gällande i sina skriftliga yttranden kan inte heller APA och PCH kvalificeras som "särskilda icke-avgiftsfinansierade kontantförmåner" i den mening som avses i artikel 3.3 i förordning nr 883/2004. Eftersom det följer både av ovanstående

överbäganden och av den hänskjutande domstolens konstateranden som anges i punkt 26 ovan att de två kumulativa villkoren som nämns i punkt 32 ovan är uppfyllda och att APA och PCH således ska kvalificeras som sociala trygghetsförmåner saknas det anledning att kontrollera om dessa två förmåner även kan anses vara särskilda icke-avgiftsfinansierade kontantförmåner, eftersom domstolen redan har slagit fast att dessa två egenskaper utesluter varandra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 februari 2006 i mål C-286/03, Hosse, EU:C:2006:125, punkt 36, och dom av den 16 september 2015, kommissionen/Slovakien, C-433/13, EU:C:2015:602, punkt 45).

41 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 3 i förordning nr 883/2004 ska tolkas så, att förmåner såsom APA och PCH, vad gäller deras kvalificering som "sociala förmåner" i den mening som avses i denna bestämmelse, ska anses beviljas utan någon individuell bedömning av förmånstagarens personliga behov när förmånstagarens tillgångar beaktas enbart för beräkningen av det faktiska förmånsbeloppet på grundval av objektiva kriterier som definieras i lag.

Rättegångskostnader

42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjunde avdelningen) följande:

Artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen ska tolkas så, att förmåner såsom det personanpassade biståndet för omsorg i hemmet och ersättningen för funktionshinder, vad gäller deras kvalificering som "sociala förmåner" i den mening som avses i denna bestämmelse, ska anses beviljas utan någon individuell bedömning av förmånstagarens personliga behov när förmånstagarens tillgångar beaktas enbart för beräkningen av det faktiska förmånsbeloppet på grundval av objektiva kriterier som definieras i lag.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: franska.